

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 3. Poëticum exemplum pauperis morte gaudentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

mo versans, & quis fuerit, & quanta apud superos potentia præualuerit: maximè autem, cum animo identidem recoleret, quantis doloribus, quantas delicias ac voluptates commutârit, ex Cræso Irus, ex fortunato infelicissimus factus. Hæc ferè, & plura de *peffima* diuitis morte Lucianus.

§. III.

Poëticum Exemplum pauperis morte gaudentis.

At de Cynisco paupere, & Micyllo futuro, omnia in contrarium recenset, qui Hecates cœnâ ac ouis lustralibus, cumque his sepiâ crudâ, deuoratis vitam finire: illudque solùm, contra Parcas, questi sunt, quòd tam longo tempore, apud superos errare, permiffi essent; & Lachesis vniuersam colum ferè illis solis adglomerasset. Nimirum adeò pauperes erant, vt eam ob causam se à Morte contemni ac negligi arbitrarentur, neque exiguam esse iniuriam existimarent, tot annis in vita relictos esse. Quærit igitur Clotho, cur tam grauitè ferant vitæ moram, pro qua alij mille auri puri talenta se duros repromiffissent? Cui respondet Micyllus: *Non admodum me delectat munus illud Cyclopi, videlicet in hunc modum polliceri:*

P 2

Post

Post omnes alios, tandem ipse vorabitur
Vitis.

Sive enim primum deuoret, sive postremum, ijdem me dentes manent. Sed enim neque alias mea res, ut diuitum se habent. Nostra enim & illorum vita (quemadmodum aiunt) perpendiculo inter se distant: quandoquidem tyrannus, qui in vita horrendus omnibus & suspiciendus videbatur, nunc auro, argento, vestibulq; exutus, tum & equis, cœnis, pueris, ac mulieribus post se relictis, eorum desiderio non iniuria cruciatur, ac à tot commodis se abstrahi fert grauius: quibus nescio quomodo, anima ipsa velut glutino haret affixa, neque se facile sinit auelli, ut qua eis jam diu inhaferit: quin magis tamquam vinculum aliquod est infragile, cui ipsius illigari irretiriq; contingit, adeò ut ubi quispiam eos abducere parauit, plorent. Ac cum in ceteris sint feroces, in hac tamen via, qua ad inferos ducit, meticulosi deprehenduntur. Itaq; subinde dant terga, & ad ea, qua procul in luce, apud superos geruntur respicere gestiunt: sicut stultus hic faciebat, qui non solum in itinere aufugere conabatur, verum etiam hic mortem frustra deprecatur. At ego, ut qui in vita pignus haberem nullum, non agrum, non domum magnifice extructam, non aurum, non supellectilem,

non nominis gloriam, non imagines, ad mortem expeditus merito eram. At statim ut mihi solùm innuit Atropos, abiectis & subula, & loro geniculari, tantùm crepidam quamdam manu portans voluntariū sequebar, usq; adeò haud grauatim, ut dum præ festinandi studio subsulto, neque calceos subligarim, neque atramentum absterferim. Immo verò præcurrebam, quæ ante me essent spectare gestiens. Neque enim a tergo mihi erat relictum quidquam, quod me vel conuertere, vel reuocare potuisset. Et per Iouem, quacumque hic apud vos video, mirum, quàm mihi placent: nam pares honorum gradus hic dari, nec quemquam vicino præstare, res mihi omnium longè suauissima videtur. Deinde coniecturam facio, ne æs quidem alienum hic a creditoribus repositi, neq; tributum cuiquam pendendi, neque, quod omnium maximum est, hyberno tempore quemquam rigere, neque agrotare, neq; potentiores in humiliores pugnos ingerere. Postremò pace consistunt omnia, & in contrarium tota vita ratio versa. Siquidem nos pauperculi ridemus, discruciantur autem & plorant diuites. Cùm apud superos propter tyrannum habitarem, quæ apud eum fierent, nimis quam accuratè inspectabam. Actum quidem feliciter, ex æquo cum dijs viuere mihi vi-

debatur. Nam cum purpura florem spectarem,
 & comitantium turbam numerarem, aurum
 ac pocula gemmis distincta mirarer, lectos argen-
 teis pedibus suffultos stuperem: beatum plane ho-
 minem predicabam. Ad hæc, eorum quæ in
 cenam apparabantur, nidor sæpe me prurire fa-
 ciebat. Iam verò cum pro maiestate in publicum
 prodiret, & se ipse subinde erigens velut resu-
 pinaret, obuiusq; stuporem iniceret, ceteris mor-
 talibus pulchrior, & fortuna beneficio toto pe-
 nè regio cubito sublimior videbatur. Sed ubi
 iam vita functus esset, ipse quidem istis delicijs
 exutus ridiculo fuit omnibus: ego verò meam
 stultitiam multò magis ridebam, qui eiusmodi
 non hominem, sed hominis probrum, ad stuporem
 usque, miratus fuissẽ, cuius felicitatem, ex
 epularum tantum nidore aestimassẽ, quemq;
 ob sanguinem, qui Laconici maris testudinibus
 innascitur, beatum predicassẽ. Neque verò
 hic solum mihi ludo fuit, verum etiam cum
 Gniphonem illum fœneratorem gementem vi-
 derem, & quòd pecunijs, dum licuisset, usus
 non fuisset, propriam sortem deplorantem. Im-
 mò quòd ne semel quidem illis à se gustatis, ve-
 rum luxu perditò Rhodochari relictis, è viuis
 excessisset (hic enim quia genere proximus erat,
 in hæreditatem lege vocabatur) hæc, inquam,
 cum

cùm cerueres, risum sistere nullo modo potui, præsertim recordatus, quàm in vita pallidus semper & squalidus obambulasset, & vultu præcurarum magnitudine tristi. Deinde, quòd solis digitis opulentus fuisset, quibus talenta, & milliones supputare consueuisset, ea paulatim, & minutatim corradendo, quæ fortunatissimus Rhodochares haud ita multò post fuerat egregiè distracturus. Hæc Micyllus vbi pro felici pauperum morte, contra infelicia diuitum fata perorauit, Cyniscus, in cymba Charontis, inter nauigandum, nautica aliqua cantilena, remiges cantans accendere voluit; sed opulenti plorando obstreperunt; & vnus quidè vociferabatur: *Hei mihi, quæ reliqui prædia?* Alius verò: *Heu quàm fertiles agros?* Alius: *Me miserum, qualem reliqui domum?* Alius, *Væ, væ infantulis meis.* Alius: *Quis nunc vnas decerpit è vitibus, quas hoc anno plantauit?* Hæc Micyllus plorantes ridebat. Sed iubebatur & ipse cum plorantibus complorare, quandoquidem fas non esset, quemquam, citra lachrymas pernauigare. Negantem sibi causas esse plorandi rogabat Mercurius, vt saltem pro more paulisper ingemeret. Cui Micyllus, *Quin hæc gratia, quando ita vis, inquebat, plorabo.*

Cumque aliam plorandi causam nullam
posset excogitare, ita ingemuit: *Hei mihi,
quot lora reliqui, hei crepidas antiquatas! Eben
marcidos calceos. Non ego infelix posthac à ma-
nè ad vesperam usq, sine cibo peragam, nec hie-
mis tempore sine calceis & seminudus oberrabo,
dentes præ frigoris acerbitate complodendo. Quis
tandem meam habebit subulam? quis aciculum?*
Talia nimirum pauperibus in morte occur-
runt momenta lamentandi.

§. IV.

*Historie sacre diuitum mortem timen-
tium.*

Poëtica hac fictione homo etiam impius
expressit veritatem, qua agnita, vel ipsi
Philosophi Ethnici opulentia paupertatem
antetulerunt, vt expeditius morerentur.
Sed longè efficacius, quàm agrè diuites,
quamq; magno animo pauperes ex hac vi-
ta exeant, veræ historiæ docuerunt. Bal-
thassar rex Babylonis, magnæ potentia,
magnarum opum, exemplo Nabuchodono-
soris patris, hoc est, aui sui, qui ante eum
fuerat in figuram bestia commutatus, non
est correctus: sed fecit grande conuiuium
optimatibus suis mille, & præcepit iam temu-
lentus, vt afferrentur vasa aurea & argentea,
qua

Daniel.
§. 1.